Märk hur vår skugga

Fredmanns epistel nr. 81
Carl Michael Bellman

Till grälmakar Löfberg i stärbhuset vid Dantobommen, diktad vid graven.

Dedicerad till Doktor Blad.

Am *E7* *Am* *E7*
Märk hur vår skugga, märk, Movitz, mon frère, inom ett mörket sig slutar,
Am *E7* *Am* *Dm* *Am* *Dm* *Am* *E7* *Am*
hur guld och purpur i skoveln, den där, byts till grus och klu····tar.
C *G*
Vinkar Charon från sin brusande älv,
Am *E7* *Am* *E*
och tre gånger sen dödgrävaren själv, mer du din druva ej kryster.
Am *E* *Am* *Dm* *Am* *Dm* *Am* *E7* *Am*
Därföre, Movitz, kom hjälp mig och välv gravsten över vår sy·····ster!

Ack längtansvärda och bortskymda skjul under de susande grenar,

där tid och döden en skönhet och ful till ett stoft förenar!

Till dig aldrig avund sökt någon stig;

lyckan, eljest uti flykten så vig, aldrig kring grifterna ilar.

Ovän där väpnad, vad synes väl dig, bryter fromt sina pilar.

Lillklockan klämtar till storklockans dön, lövad står kantorn i porten

och vid de skrålande gossarnas bön helgar denna orten.

Vägen opp till templets griftprydda stad

trampas mellan rosors gulnade blad, multnade plankor och bårar;

till dess den långa och svartklädda rad djupt sig bugar med tårar.

Så gick til vila, från slagsmål och bal, grälmakar Löfberg, din maka,

där, dit åt gräset långhalsig och smal du än glor tillbaka.

Hon från Dantobommen skildes i dag

och med henne alla lustiga lag. Vem skall nu flaskan befalla?
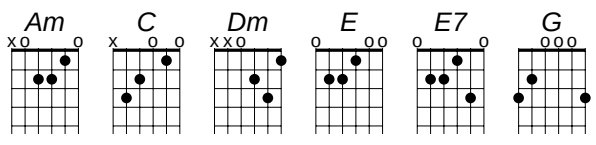
Torstig var hon och uttorstig är jag; vi ä torstiga alla.